

Universitetet
i Stavanger

Bachelor i Fjernsyn- og
multimedieproduksjon

Hva kan Hollywood lære av Japan?

Kandidat nummer: 5654

Innholdsfortegnelse

Introduksjon og problemstilling	3
Begrepsforklaring	3
Struktur	3
Kishotenketsu	5
Japan vs. Vesten	5
Tre akt struktur og konflikt	6
Forskjellen	7
Synopsis	8
Analyse	9
Sammenligning av plot i serie og film	9
Første gang de bruker boken	10
Første gang de møtes i virkeligheten	13
Konklusjon og avslutning	16
Kilder:	16

Introduksjon og problemstilling

Jeg har alltid vært veldig interessert i det å fortelle historier og hvordan man skal fortelle dem. Likevel var det ikke før jeg oppdaget det japanske anime universet jeg virkelig ble oppslukt. Sammenlignet med filmer fra Hollywood er det noe særegent med de japanske animerte filmene og seriene. Men man merker særlig denne forskjellen når man ser adaptasjoner fra Japan til Hollywood. Hollywood klarer dette med varierende suksess, og i flere av tilbakemeldingene jeg har sett kommenterer seerne på at det virker som noe har forsvunnet i oversettingen.

Problemstillingen min er “Hva er forskjellen i hvordan Japan og Hollywood strukturer scenene sine?”.

Jeg har valgt å gjøre en komparativ analyse av den Japanske serien “Death note”, og Netflix adaptasjonen av den ved samme navn. I min analyse kommer jeg til å velge ut noen nøkkel scener og se på hvordan de har valgt å gjøre det.

Begrepsforklaring

Struktur

I følge McKee er struktur utvalgte situasjoner fra karakterens livshistorie. Disse situasjonene blir satt sammen i en strategisk sekvens for å utløse følelser og for å få innblikk i livet. McKee sier at disse situasjonene er utløst av personer eller påvirker personer. De tar energi fra konflikt og dette skaper følelser hos karakterene og seerne. Situasjoner, eller events, betyr forandring. I fortellinger må disse forandringene være meningsfulle for karakteren. (McKee, 2014, s.33).

Strukturen i en fortelling er brutt opp i flere biter. Den minste biten kalles en beat, og er vekslingen mellom handling og reaksjon. En karakter sier eller gjør noe, en annen karakter reagerer på det. Beatene er med på å endre oppførselen til karakterene og hvordan de går frem for å få det de vil ha. (McKee, 2014, s. 37, 38)

Endringene beatene skaper innenfor et tidsrom er med på å lage en scene, som er den neste biten i strukturen. En scene er en handling gjennom konflikt. Scenen vil starte på en verdi og avslutte på en annen. For eksempel kan en scene starte med at karakteren er lykkelig, og avslutte med at de er ulykkelige. Da har man en verdiendring. Ideelt sett skal hver scene ha en event som skaper meningsfull endring i livet til karakteren. (McKee, 2014, s. 35).

Så, beats bygger opp en scene. Og en scene bygger opp en sekvens. En sekvens er en serie av scener - vanligvis mellom to til fem - som til sammen skaper en større påvirkning på karakter og seer. Man kan derfor se på en sekvens som en liten strukturert fortelling i seg selv. Første scene vil ha en liten forandring, mens den avsluttende scenen vil til slutt ha en stor forandring som skaper sekvensen. (McKee, 2014, s.38).

Etter dette har vi da akt. En akt er en forandring som er stor sammenlignet med de tidligere bitene. Forskjellen mellom en scene, en avsluttende/klimaks scene i en sekvens og en scene som er klimakset i en akt er hvor stor forandring den har for karakteren. Scenen som er klimakset i en akt vil være mye mer betydelig enn de forandringene som skjer før. (McKee, 2014, s. 41).

Alle disse byggesteinene vil til sammen skape en fortelling. En fortelling er altså flere akter som til sammen vil skape forandringer i livet til karakteren som de ikke kan gå tilbake på. (McKee, 2014, s.42).

I følge John Yorke i boken hans "Into the woods" forklarer han at strukturen i en fortelling er satt sammen av akter. Aktene består av handlinger knyttet til karakteren og karakterens ønsker. Aktene har sine egne begynnelser, midt og slutter. Og den sistnevnte er altså hvor vendepunktene skjer. Mindre vendepunkt skjer i scenene, mens de store er de som deler opp aktene. Det er sjeldent man ser færre enn tre akter. Og John Yorke sier at de fleste fortellingene er delt opp i hovedsakelig tre akter (Yorke, 2013, s. 25).

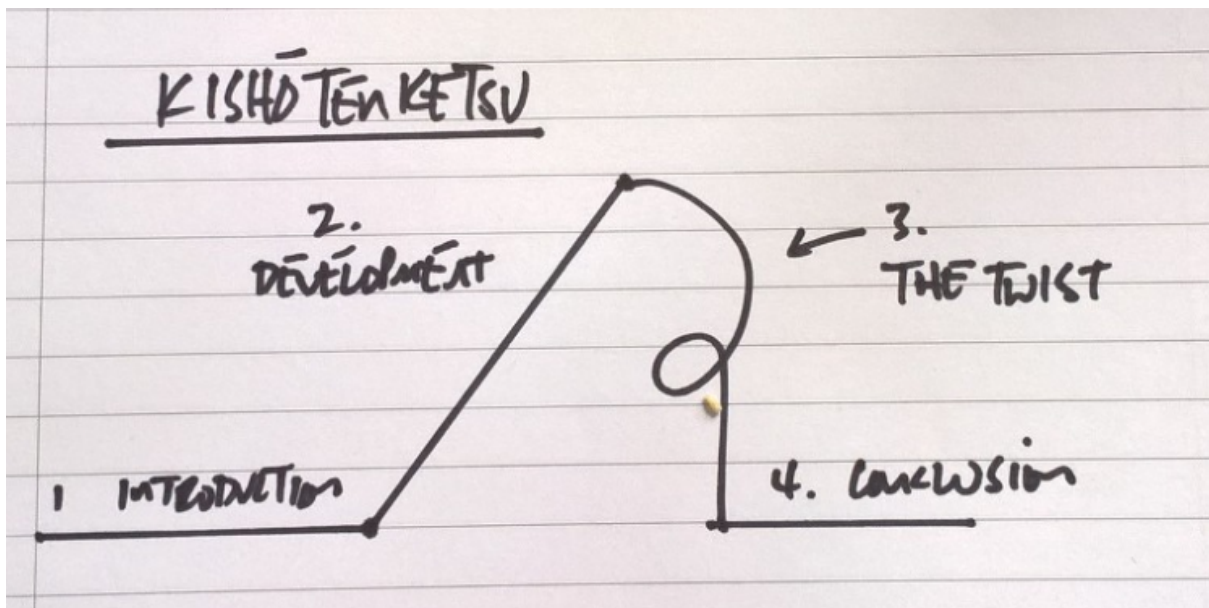
Dette er et unntak i østen hvor de hovedsakelig bruker en fire akt struktur, i Japan kaller de denne strukturen "kishotenketsu".

Kishotenketsu

Denne strukturen kommer originalt fra Kina og ble brukt i hvordan man skal strukturere et dikt, men er adaptert til Korea og Japan også. Kishotenketsu har fire akter: introduksjon, utvikling, twist/vendepunkt og konklusjon. (Røsler, 2015, s. 48)

Denne strukturen er også kjent for å skape et plot uten å ha konfrontasjon eller konflikt (Røsler, 2015, s. 48). Dette betyr ikke nødvendigvis at fortellingen ikke har noen form for konflikt eller konfrontasjon, men at strukturen ikke trenger det. (Ra, 2020)

Grunnprinsippet i Kishotenketsu er: Første akt (Ki), karakterer og univers etableres. I andre akt (Sho) fordypes de etableringen. Men i tredje (Ten) akt vil et nytt element introduseres. Fjerde akt (Ketsu) er konklusjonen eller resolusjonen, hvor de to første aktene og tredje akt bindes sammen. Ofte twisten i tredje akt setter alt i første/andre akt i et nytt perspektiv i fjerde akt. (Røsler, 2015, s. 48.) (Wikipedia, 2021).

(Eamonngriffinwriting, 2016)

Japan vs. Vesten

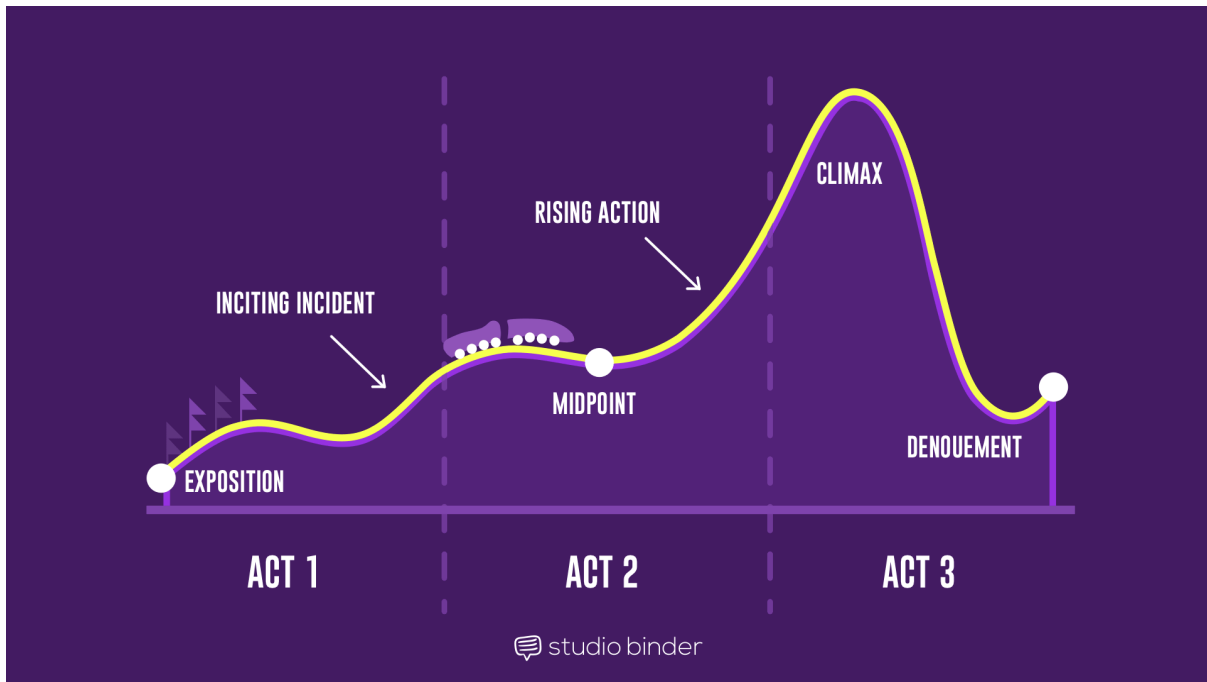
Så før vi går nærmere på forskjellen vil jeg gjerne forklare hva tre akt og konflikt er i følge McKee og Yorke.

Tre akt struktur og konflikt

Tre akt strukturen grunner fra poetikken og Aristoteles prinsipp om at det er en relasjon mellom størrelsen på en fortelling og antall vendepunkter som er nødvendig for å fortelle den. I følge McKee er det Aristoteles prøver å formidle med prinsippet at seeren ikke skal kjede seg og se på noe hvor det egentlig ikke skjer noe. Om man da følger Aristoteles prinsipp vil det si at man kan fortelle en fortelling i en akt, hvor det er et stort vendepunkt - men fortellingen må være kort. En fortelling kan bli fortalt i to akter, med to store vendepunkt - men igjen må den være relativt kort. Med større fortellinger burde det være minimum tre akter (McKee, 2014, s.217).

McKee forteller at i våre forsøk på å tilfredsstille seerne er to store vendepunkt aldri nok. Med kun to vendepunkt føles det som om noe mangler. På grunn av dette sier McKee at tre akts strukturen har vært grunnmuren i storytelling flere århundre før Aristoteles. Han poengterer at tre akter kun er en tilnærming til hva man burde gjøre, og ikke en regel. Første akt er åpningen, (McKee, 2014, s.218 - 17).

Men med tre akt struktur, og ifølge McKee, så kan ingenting i en fortelling bevege seg forover med mindre det er gjennom konflikt. (McKee, 2014, s.210). Og i følge Yorke er konflikt, eller forandring, grunnmuren av livet. (Yorke, 2013, s.46). McKee forklarer at vi har tre nivåer av antagonisme hvor man kan finne disse konfliktene: Indre konflikt, personlig konflikt eller ytre konflikt. Ideelt sett vil man ha konflikt på alle tre nivåene (McKee, 2015, s.213). Konflikt, eller forandring som Yorke kaller det, er konflikten mellom hvem hovedkarakteren har vært, og hvem de skal bli. Konfliktene er forandringene de går gjennom i seg selv eller må gjøre for å nå målet og/eller ønsket sitt. Om en karakter ønsker noe, må de forandre seg for å oppnå det. (Yorke, 2013, 45 - 46). Og med dette i bakhode kan vi se hvordan konflikt og tre akt er koblet sammen. Med tre akter blir karakteren kastet ut i historien i inciting incident, det første vendepunktet hvor karakteren/karakterenes verden blir forstyrret og de må finne igjen den balansen de hadde når de startet (dette betyr ikke nødvendigvis at filmen starter og slutte med karakteren helt lik, men at de gjennom filmen vil forandre seg, og med det kanskje forandre ønske eller syn på livet og til slutt nå en ny form for balanse ved å tilvenne seg eller akseptert forandringen fra starten ved å ha gått gjennom forandringer både eksternt og internt).

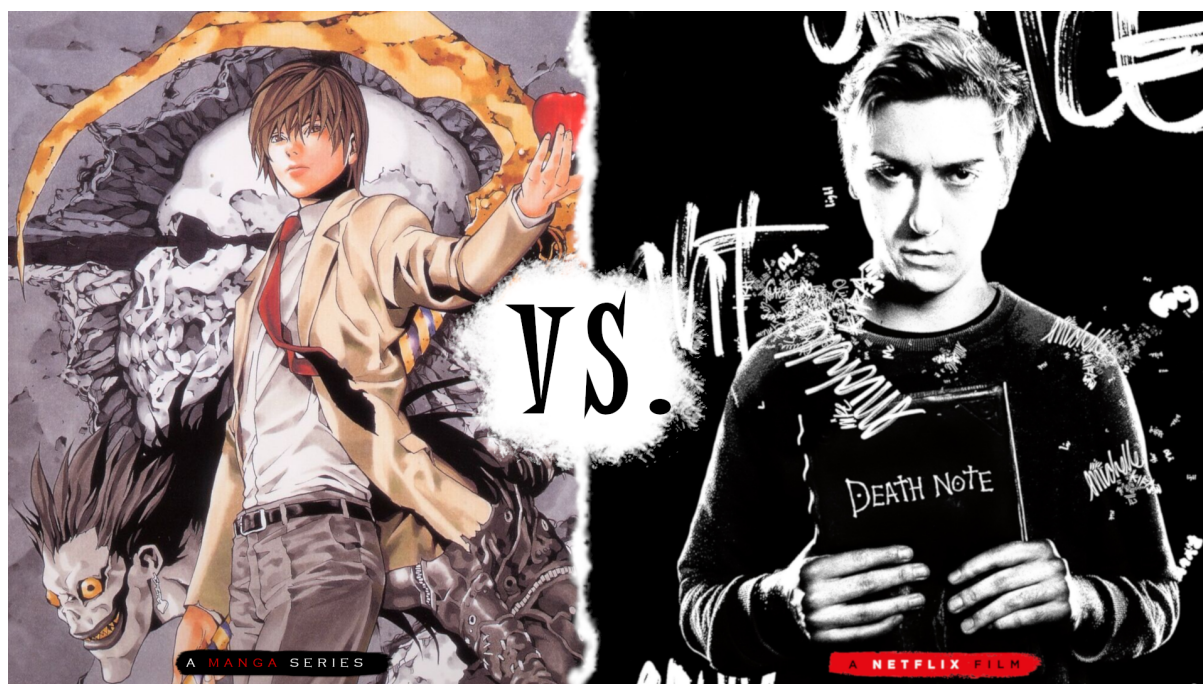
(Maio, Studiobinder, 2019)

Forskjellen

Dette står i motsetning til konseptet med Ma og kishotenketsu. Sånn som jeg oppfatter det er prinsippet med Ma at følelser og vekst skjer i tomrommet mellom handling. Og mens tre akt strukturen dyttes forover ved hjelp av inciting incident og det å dytte hinder i veien for hovedkarakteren, er kishotenketsu fri for det (igjen, dette betyr ikke at fortellingene strukturert etter kishotenketsu er fri for hinder og konflikt, men som sagt: Strukturen er ikke formet rundt det). McKee forklarer at man må ha minst 3 store vendepunkt i en spillefilm, mens i Kishotenketsu har man et stort vendepunkt som slenger seeren inn i en ark som tilsynelatende ikke virker som den henger sammen med de to første og deretter binder de sammen og er ferdig. Altså, plottet i Kishotenketsu lener seg på twisten i tredje akt, og bygger handlingen opp mot denne. I tradisjonell vestlige fortellinger starter man ved å introdusere konflikten og bygge denne opp mot et klimaks. (Artofnarrative, u/å).

Et godt eksempel på denne strukturen er filmen "Kimi no Na wa", eller på engelsk "Your name". Det andre som skiller er ideen om ma og konflikt. Hvor de i Japan mener det er i pausene man opplever og forsterker følelsene, sier McKee at det er gjennom konflikten.

Synopsis

Death Note (Japansk anime)

Serien handler om Light Yagami, en ung gutt som lever et normalt liv med familien sin. Han er utrolig smart og populær, men kjeder seg. Dette endrer seg raskt når dødsengelen Ryuk dropper sin “death note”, en dagbok hvor man skrive ned navn og dødsårsak på en person og de vil dø. Med en sterk sans for rettferdighet og nye krefter starter han sitt oppdrag om å bli en gud som kvitter seg med kriminelle, og blir kjent under navnet “Kira”. Det tar ikke lang tid før faren hans (som er politisjef) og en amerikansk spesialstyrke er på saken for å finne ut hvem han er. Dette fører til et mentalt katt - mus kappeløp mellom Light og den amerikanske L som er privat detektiv og samarbeider med politiet. Hvem klarer å ligge et steg foran den andre?

Death Note (Amerikansk adapsjon)

Filmen handler om Light Turner. Han er en nerd mislikt av de fleste på skolen, men finner en dag “death note”, en dagbok hvor man kan skrive ned navn og dødsårsak på en person og de vil dø. Da moren hans ble drept, men aldri tatt, starter hans arbeid om å bli kvitt kriminelle. Han viser boken til Mia, og de samarbeider om å bli kvitt kriminelle og terrorister under navnet “Kira”. Handlingene deres blir plukket opp av FBI og den private detektiven L. Light må derfor prøve å ikke bli tatt, mens L prøver å finne han.

Analyse

Som nevnt tidligere vil jeg i min analyse se på 2 nøkkelscener i serien. Først vil jeg gå litt inn på hva som er likt og forskjellige i de to, og deretter se på scenene og sammenligne de.

Sammenligning av plot i serie og film

Da dette er to forskjellige formater sier det seg selv at mye av handlingen fra serien ikke har plass i filmen. Serien er på over 30 episoder (hver episode varer i 20 minutter), mens filmen er på en time og førti minutter. Det sier derfor seg selv at det er mye av handlingen i serien som ikke får plass i filmen. Regissøren av filmen har derfor valgt å ikke ta med alt i sin film, noe jeg synes er greit. Så, hva er noen av forskjellene?

Den største forskjellen er kanskje hovedkarakteren og deres omstendigheter. Light Yagami lever et ganske bra liv. Faren hans er politi, han har en trygg kjernefamilie og gjør det bra på skolen både akademisk og sosialt. Hans eneste motivasjon til å ta i bruk boken er kjedsomhet og det at han ikke liker kriminelle (som gir mening, da faren hans er politi). I løpet av serien har han ingen romantisk interesse for noen, selv om Misa (en kvinnelig karakter som også får tak i en death note) viser interesse blir hun kun brukt som et verktøy for av Light Yagami. Både Light og L er svært forsiktige med å ikke bli tatt, og alt av "spillet" mellom de er en form for mental sjakk.

Hovedkarakteren Light Turner i den amerikanske netflix adapsjonen er en ganske typisk "nerd". Han er upopulær, gjør leksene til de som plager han og er interessert i Mia på sidelinjen. Moren hans har blitt drept, og Light virker bitter på politi faren sin for at det han som gjorde det aldri ble dømt. Handlingen er satt i Amerika, som i og for seg ikke er et problem. Jeg tror problemet blir troverdigheten i karakteren. Det blir understreket et par ganger at Light er utrolig smart, men den eneste gangen dette egentlig blir vist er i klimakset og det at mobberne hans ber han gjøre leksene deres. Mens Light Yagami plukker opp på hvordan boken brukes helt av seg selv og gjør eksperimenter, fremstår Light Turner som en reddhare og blir forklart hvordan boken brukes. Mia er tøffere enn han og prøver ut mer og er villig til å bruke makten boken har mer enn det hovedkarakteren selv er.

Det er så klart mer man kan gå inn på i forskjellene, for det er mange av de. Men jeg skal nå gå inn på noen av scenene for å illustrere forskjeller i hvordan Japan og Hollywood forteller historier.

Første gang de bruker boken

Jeg mener når Light Yagami og Light Turner finner dagboken er inciting incident i både serien og filmen. Det er denne som setter livene deres i ubalanse, og de får hendene sine på makt de aldri har hatt før. Om det ikke var for boken ville vi ikke hatt fortellingene heller. Jeg har derfor valgt å ta for meg scenene hvor karakterene bruker boken for første gang, fordi dette øyeblikket sier litt om deres karakter og setter litt stemningen på hva som kommer til å skje videre i filmen. Et vendepunkt etter inciting incident hvor de får bekreftet makten boken har.

Japanske serien - Bruk av boken

Scenen hvor Light Yagami gjør sitt første drap med boken er også samme scene hvor han finner boken og leser reglene for den. Han synes hele boken virker ganske teit i starten og legger den først fra seg, men snur seg så etter å ha tenkt for seg selv. På vei hjem tenker han over at det at han i det hele tatt vurderte å drepe noen gjør at det må være noe galt med han, men han bærer likevel med seg boken rolig. Nå han har kommet hjem fortsetter han å lese resten av reglene og hvordan boken fungerer, som at man må se for seg ansiktet til personen man skriver ned navnet på, og at de med samme navn ikke blir påvirket, hvor lang tid det tar til de dør, og at man ikke skriver dødsårsak vil personen dø av et hjerteinfarkt kort etter man har skrevet navnet. Han tror i utgangspunktet hele greien er en spøk, men nysgjerrigheten overtar. Han velger å skrive ned navnet på en som holder flere folk innestengt som vises live på TV. 40 sekunder går, og det virker ikke som om noe skjer. I det han skal skru av TVen går live sendingen på igjen og man kan se alle som ble innestengt løpe ut uskadet og de avslører at den kriminelle er død.

I denne scenen får vi se Light generelt være skeptisk og reflektert. Skeptisk over om boken virkelig er sann, og reflektert i forhold til sine handlinger og konseptet med boken. Likevel merker vi nysgjerrigheten i hans karakter da han brått reiser seg for å teste ut boken. Dette viser også hans morale kompass, og setter seerne i et tankesett hvor man tenker hva ville jeg

gjort. Oppbyggingen i scenen er sakte. Bildene ligger på skjermen lenge. Dette kan samsvare med strukturen kishotenketsu de bruker i Japan. Først introduksjon og etablering, eller Ki: Light Yagami er på skolen, han kjeder seg og stirrer ut vinduet. Boken faller ned fra himmelen. Deretter sho, utdypning: Vi får vite reglene til boken og relasjonen mellom Light og boken. Vi får vite at Light tviler på om boken i det hele tatt fungerer. Likevel tar han med seg boken og fortsetter å lese i den, men det virker som han til slutt synes den er teit. Ten, twisten: Til tross for å være skeptisk og virke uinteressert reiser han seg brått og dreper noen. Ketsu: Boken er ikke en spøk og fungerer, Light er nå en morder selv om han reddet noen.

Dette er starten på en moralsk filosofisk reise, hvor man får se Light gjøre noe som er galt, men likevel redde noen. Og de han dreper er jo kriminelle? McKee mener at det beste er om man har konflikter på flere nivå, i denne situasjonen kan man diskutere om det er en indre konflikt i Light når det kommer til boken. Men det er ingen form for ytre konflikt som påvirker karakteren direkte. De som utsettes for den kriminelles handlinger er tilfeldige mennesker på TVen som vi ikke har noen relasjon til. Man kan også diskutere om den japanske scenen kan settes inn i en tre akts struktur. I såfall kunne man tenkt: Første akt er Light Yagami som er på skolen og kjeder seg, han oppdager boken og livet hans blir i ubalanse. Andre akt er komplikasjonene han opplever i seg selv i forhold til boken, klimakset er når han tar i bruk boken og tredje akt er konsekvensen av bruken av boken. Problemet med å sette denne i en tre akts struktur er at komplikasjonene ikke nødvendigvis er så store, som også kanskje er greit siden dette kun er en scene, men det skal være det største vendepunktet i serien som kaster Light inn i sin reise. Også kan man også diskutere at det er ganske stort å drepe noen, men siden vi ikke har noen relasjon til karakteren han dreper eller de man redder er fokuset mye mer på Lights følelser og indre tanker rundt det som skjer fremfor den ytre konsekvensen handlingene hans har.

Amerikanske filmen - Bruk av boken

Light Turner finner boken i en tidligere scene, og før han får brukt den blir han banket av en mobber som han har gjort leksene til og blir sendt til å sitte igjen etter skolen. Mens han sitter igjen alene i et klasserom tar han opp boken og starter å lese i den. Han leser noen av reglene og ser deretter at det står opp til flere navn i boken allerede. Mens han leser går plutselig lyset, og Ryuk er plutselig i klasserommet han sitter i. Noe i rommet knuses og flere klinkekuler triller frem fra noen hyller lengre bak i rommet. Light fremstår nervøs. Når han først ser Ryuk blir han livredd og faller bakover. Dette står i stor kontrast til Light Yagami,

selv om det ikke skjer i samme scene som nevnt over. Light Yagami har allerede lest alle reglene og vet at eieren er en dødsengel, og blir derfor ikke like redd når Ryuk først viser seg. I filmen er det Ryuk som oppfordrer Light Turner å bruke boken. Light står der med tårer i øynene mens Ryuk viser han til vinduet hvor mobberen hans står og plager noen andre. Light Turner sier nei først, men Ryuk overtaler han til å skrive ned navnet. Ryuk veileder deretter Light i hvordan han skal bruke boken. Vi får deretter faktisk se hvordan mobberen dør, og Light Turner går i sjokk mens Ryuk ler i bakgrunnen. Han forklarer Light Turner at om han ikke vil bruke boken kan han legge den et sted og Ryuk vil finne en ny eier til den.

Det er allerede flere forskjeller her. Selv om Light Turner skal være en smart gutt, må han likevel veiledes i å bruke boka fremfor Light Yagami som finner ut av alt selv. Og mens Light Turner overtales til å bruke boken for første gang, er Light Yagami for nysgjerrig til å la boken ligge i fred etter å ha lest hva den påstår den er i stand til. I serien er Ryuk mer en observatør av hva mennesker vil gjøre med boken, mens i filmen overbeviser han mennesket til å bruke den. Jeg mener dette får Light Turner til å fremstå mer som en moralsk rett karakter, i motsetning til i serien hvor Light Yagami fremstår som en karakter med en moralsk indre konflikt. Light Turner har også allerede møtt mye motstand, både i seg selv og i sine omgivelser. Med mobberen, Ryuk som skremmer livet av han, og det at han selv drepte noen selv om han i utgangspunktet ikke ville det. Vi kan også se tre akt strukturen mye mer i denne scenen enn i den første. Første akt: Light Turner må sitte igjen, han starter å introdusere seg selv og seeren til boken. Inciting incident: Lyset går. Balansen er satt ut av spill og vi møter Ryuk. Andre akt: Light Turner er livredd, han vil ut. Ryuk og Light har en frem og tilbake hvor Light til slutt blir overtalt til å bruke boken til tross for å prøve å unngå det ved å først si nei, og deretter at han ikke har en penn. Klimakset: Light Turner skriver ned navnet på en karakter vi allerede har sett tidligere og har en relasjon til. Vi liker ikke karakteren han dreper da han tidligere var slem mot hovedkarakteren vår. Tredje akt: Vi får se konsekvensen emosjonelt på Light Turner og får vite at han ikke trenger å bruke boken hvis han ikke vil.

Subjektivt mener jeg den japanske versjonen er mye mer spennende. Vi er med å reflektere sammen med Light Yagami. Settingen går mer sakte og klippingen er saktere, noe som gir oss tid til å tenke i samme baner som Yagami. I den amerikanske versjonen går klippen raskt, og vi blir mer foroverlent og lurer på hva Light Turner kommer til å gjøre. De gir ikke mye rom til å la seeren tenke selv og reflektere, og Light fremstår mer som en helt enn det Yagami gjør

som selv velger å drepe noen, samtidig kan vi relatere til Yagami fordi vi ikke har noen relasjon til den kriminelle han dreper, og vi kan sitte og undre om vi ville gjort det samme. Mens med Light Turner dreper han en mobber vi har sett før, noe som setter et større spørsmålstegn over handlingene hans. For selv om noen mobber, ville vi virkelig ha drept de?

Om vi skal sette den amerikanske scenen inn i en kishotenketsu struktur og se om den passer hadde det blitt noe som dette: Ki: Light Yagami sitter igjen etter skolen og introduserer boken til oss. Sho: Ryuk kommer og vi får vite at han også har en relasjon til boken og hva boken er i stand til. Ten: Light skriver ned navnet til mobberen til tross at han sier nei. Ketsu: Vi får se konsekvensen av det som skjer. Jeg mener denne scenen ikke passer like godt inn i en kishotenketsu struktur som den første (som gir mening da denne er skrevet med et amerikansk publikum i tankene). Twisten er ikke en like stor twist, da vi går fra A til B i episoden. Det er en rød tråd der. I den japanske scenen er det et større mellomrom mellom hva Light Yagami tenker og hva han ender opp med og gjøre, så twisten føles større. Klimakset i den amerikanske er mye større da vi får se det faktiske drapet, mens i den japanske serien er ikke spørsmålet på HVORDAN karakteren dør, men heller det at Light i det hele tatt drepte noen. Man trenger ikke se et ille drap for å vite at drap i seg selv ikke er en bra ting.

Første gang de møtes i virkeligheten

Japanske serien - Møtet mellom Light og L

Et av de større vendepunktene i både serien og filmen er når Light og L møtes i virkeligheten. I både film og serie venter man på at det skal skje, men man lurer på hvordan og om de i det hele tatt kommer til å avsløre at de er den de er. Så la oss starte med den japanske scenen.

I serien får vi se møtet mellom Light og L i avslutningssermonien på skolen for Light. Siden Light er den smarteste og mest populære er det han som skal holde avslutningstale, men blir overrasket når det er en annen gutt som også skal holde tale. De går av scenen foran, og L (Light er ikke klar over at dette er L enda, og L vet ikke om Light er Kira eller ikke, men prøver å finne ut av det) forteller han ting om han selv som at han har en sterk sans for rettferdighet. De setter seg ved siden av hverandre i salen. L fortsetter å fortelle Light det han vet om han. Med tanke på at Light har vist interesse for å løse Kira-saken (for å dekke at det

er han selv) og at han har hjulpet politiet med tidligere saker tross alderen hans, forteller L at han vil gi han informasjon. Light nøler, men sier at han lover å ikke fortelle noen det han skal få vite. L avslører deretter at han er L, for å se reaksjonen til Light. Tiden slakkes ned og vi får høre Lights indre dialog med seg selv om hvordan han burde reagere på best mulig måte uten å bli avslørt. Han responderer med “hvis du virkelig er den du sier du er, har jeg ingenting annet enn respekt for deg”. L responderer med takk, og sier at han avslørte det fordi han tror Light kan være til hjelp i etterforskningen av Kira. Hele dialogen her er selvfølgelig bare et spill mellom begge, hvor L tror Light er Kira og Light må skjule at han er Kira. L trenger bekreftelse på at Light potensielt kan være den han tror han er, mens Light kan ikke la den personen som har størst sjanse til å stoppe han få vite hvem han virkelig er. Gjennom resten av scenen får vi se aksjon og reaksjon mellom begge hvor de prøver å mentalt spille på hverandre for å få nødvendig informasjon eller å holde tilbake nødvendig informasjon. Hele scenen er som den første veldig treg, men likevel er det spennende å få innsikt i tankegangen til begge for å se hvordan de begge velger å handle for å nå målet sitt. Scenen avslutter med at begge forlater skolen og sier “Jeg antar jeg kommer til å se deg på skolen”.

Igen, om vi skal dele denne scenen opp i Kishotenketsu. Ki: Vi får se Light holde avslutningstalen sin. Sho: L dukker opp på samme tale og vi får se de i samme rom. Ten: L avslører at han er L. Ketsu: De forlater stedet og L prøver å få en relasjon til Light.

Jeg mener det er vanskelig å plassere denne scenen i en tre akt, da klimakset blir L som avslører at han er L, og resten av scenen er hovedsakelig monolog og det ikke (ifølge tre akt hvor konflikt er drivkraften) ikke skjer så mye mer annet enn Light som diskuterer med seg selv i hode. L legger forsåvidt press på Light og hvordan han skal reagere, men det er som om det er utrolig mye og lite som skjer samtidig.

Amerikanske filmen - Møtet mellom Light og L

Light Yagami har frem til dette punktet i serien vært ganske bestemt på hva han ønsker, har Light Turner svingt mye frem og tilbake og virket usikker. Særlig når faren hans står på TV og forteller at han skal klare å kapre “Kira”. Samme dag går han på en kafe og leser en bok om japanske dødsengler. Mens han sitter der kommer plutselig L, som allerede har vist seg selv på TV. Light Turner sier at han var på vei til å dra, og L spør om “det var et tøft valg å velge å spare livet til faren sin” (da han og Mia tidligere kunne ha drept faren, og noe som gjorde Light usikker på om han vil fortsette eller ikke). L forteller videre at han lurte på om

han ville gjøre det eller ikke, men at det var bra han ikke gjorde det fordi det viser de i politiet at han faktisk har en grense på hva han vil og ikke vil gjøre. Det at Light ikke valgte å drepe faren sin mener L avslører er Light. Light spør hvorfor han ikke bare arresterer han hvis han er så sikker på at det er han, L svarer at han ikke driver med sjakk - kun sjakk matt, men at de er der snart. Light spør L hvordan han tror Kira utfører drapene sine. Light finner ut at L ikke vet hvordan de klarer å drepe de, men foreslår at det å arrestere Kira vil gi makten videre til noen som er mye verre (Mia). Light avslører at den L ser etter har det samme målet, og det er å stoppe drapene (Mia er hovedsakelig den som styrer på med death note og blir vist frem som den karakteren med dårlig moral, mens Light er den som er usikker på om det de gjør er riktig eller ikke. Han innser at Mia er i stand til å gjøre mer drastiske ting enn det han er og blir redd for det han har rotet seg inn i). Det blir en veksling frem og tilbake hvor L mener at Light kun bønnfaller fordi han er på vei til å bli tatt, mens Light mener at L misforstår.

Denne scenen føles for min del mer som et antiklimaks. Dette er et øyeblikk man venter på i både filmen og i serien, og jeg mener serien løser det mye bedre enn filmen. Grunnen til dette er at i serien er det kun L som avslører at han er L. Dette er et mye større øyeblikk, da L allerede har avslørt hvem han er i filmen. I serien avslører ikke Light seg selv, men prøver i stedet og fremstå som uskyldig og at han også ønsker å kapre Kira også. I filmen avslører Light hvem han er uten å eksplisitt si det. I filmen føles det litt oppblåst. L plukker dramatisk opp en gaffel og slenger alt på bordet på gulvet litt uten mål og mening. Det blir mye mer dramatisk, men det er dramatisk uten å nødvendigvis gi en mer dramatisk effekt enn bråk. Igjen blir det vanskelig å plassere denne scenen i en Kishotenketsu struktur fordi det er en rød tråd gjennom hele scenen og ikke noen særlig twist. I tre akt en ville vært Light som sitter på kafe, med inciting incident at L kommer og setter seg ved samme bord. Komplikasjonene i akt to er at L ved at Light er Kira, og at Light prøver å overbevise L om at de egentlig har det samme målet. Klimakset blir L som presser på at Light bare vil gjøre en avtale fordi han vet han er i ferd med å bli tatt, og tredje akt blir siste replikk om at Light har flydd for nært sola og at L bare skal være sikker på at han blir tatt.

Konklusjon og avslutning

Så hva mener jeg Hollywood kan lære av Japan? Jeg mener Hollywood har blitt veldig påvirket om ideen at seeren aldri skal kjede seg. Man skal så raskt inn og ut av en scene som mulig, og handlingen skal drives av konflikt. Dette er ikke nødvendigvis en negativ ting, men

det føles ut som noe alltid må skje. Det jeg mener de har lært i japan er å la de stille øyeblikkene snakke høyt for seg selv. Man trenger ikke at antagonisten dramatisk plukker opp en gaffel og kaster masse på gulvet for å få en dramatisk effekt. Noen ganger er det høyeste man kan få frem stillhet. Jeg tror fallgraven til den amerikanske adaptasjonen er at det alltid skal skje noe, og at de gapte over for mye innhold til en film. Karakterene og plottet faller flatt, og i situasjoner hvor man kan utdype og deretter komme med en twist som får seeren til og tenke og undre kan gjøre mye for opplevelsen og den subjektive tolkningen av en film.

Kilder

Griffin, E. (2016). *"Kishotenketsu for beginners"*. Hentet fra <http://www.eamonngriffinwriting.com/blog/kishotenketsu> 09.05.2021

John. (u.å). *"Kishotenketsu: Exploring the four act structure"*. Hentet fra <https://artofnarrative.com/2020/07/08/kishotenketsu-exploring-the-four-act-story-structure/> , 20.04.2021

McKee, R. (2014). *"Story - Substance, structure, style and the principles of screenwriting"*. York: Methuen

Wikipedia. (2021). *"Kishotenketsu"*. Hentet fra <https://en.wikipedia.org/wiki/Kish%C5%8Dtenketsu> , 20.04.2021

Ra, C. (2020). *"Kishotenketsu - a plot structure without conflict"*. Hentet fra <https://www.authorcarlara.com/post/kishotenketsu-a-plot-structure-without-conflict> , 20.04.2021

Røsler, A. (2015). *"Dokumentarfilmens spesielle utfordringer"* (1.utg). Cappelen Damm Akademisk

Yorke, J. (2014). *"Into the woods - How stories work and why we tell them"*. Great Britain: Penguin Books.